

N:o 11.

Redaktör och utgivare:
FRANS J. HUSS.

Expedition:
Olofsgatan 1 (Hötorget 6), 1 tr. ö. g.

NORDISKT MUSIKBLAD.

Stockholm den 2 Juni 1893.

Pris:
Helt år 5 kr. — Lösnummer 25 öre.

Annonspris:
10 öre petitraden (15 öre utl.)

13. Årg.

Victor Massé.

Vm än Victor Massé ej kan räknas till de mera kända och berömda franska operakomponister, hvilka så väl på hemlandets som å utländska operascener genom sina verk intagit en fast position, så har han dock

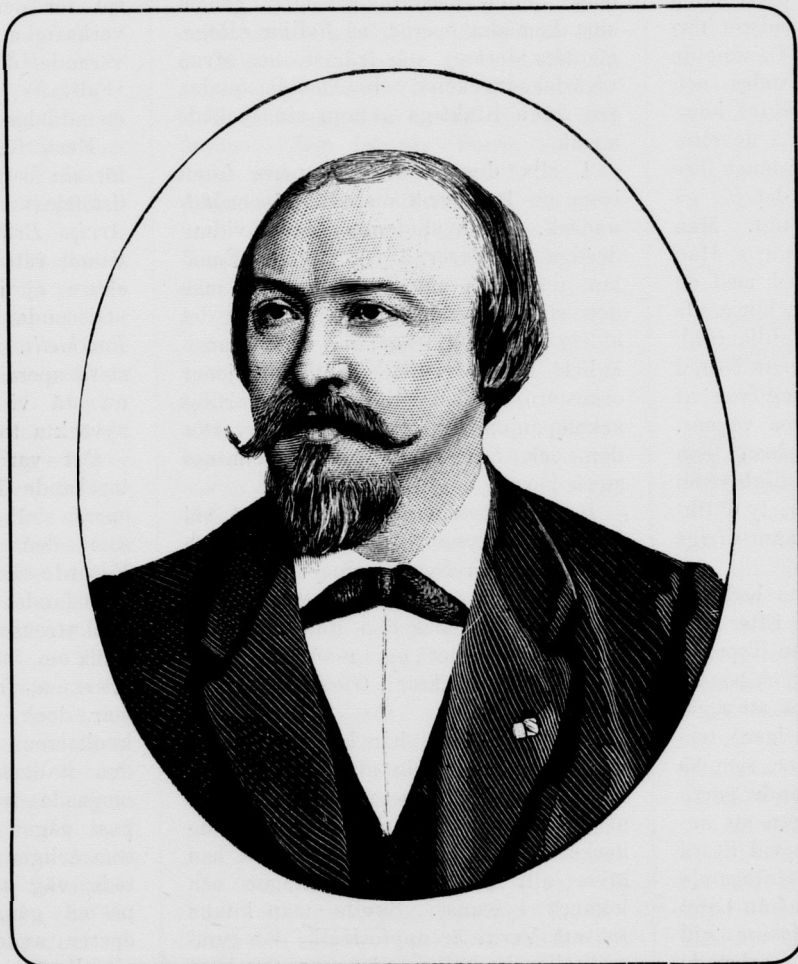
såsom en äkta fransk tonsättare förvärfvat sig ett aktadt namn, och att han ej ännu är förgäten visar sig äfven i dessa dagar med upptagandet å vår operascen af hans intagande operett »Jeannettes bröllop». Det är ej heller mer än sju år sedan hans opera »Paul och Virginie» gick öfver samma scen, der äfven för tjugufem år sedan enaktsoveretten »Den beslöjade sångerskan», genom hvilken han först gjorde sig bemärkt som operakomponist, blef uppförd. Operetten »Jeannettes bröllop» är för öfrigt ej ny för Stockholm, ty densamma uppfördes här först å Stjernström'ska teatern i oktober 1855 och sedan å Humlegårdsteatern i augusti 1863, der benämd »Bröllopsfesten», samt i början af 1881 å Nya teatern, då Jeannettes parti utfördes af fröken Wendela Andersson, hvars nyligen inträffade gästspel å Kgl. operan lär ha gifvit anledning till denna operetts upptagande der. Fru Andersson-Sörensen kom emel-

lertid ej att låta höra sig i densamma, hvilket man må beklaga, då man vet att denna utmärkta sångerskas Jeannette är en af hennes glansroller.

Victor Massé (hette egentligen Félix Marie) föddes den 7 mars 1822 i Lorient, en stad i Bretagne. Stark och liflig till sin natur och begåfvad med rika musikaliska anlag, gjorde han snabba framsteg i tonkonstens studium

och erhöll som helt ung de högsta belöningar konservatoriet i Paris hade att utdela. År 1844 erhöll han det treåriga statsstipendiet »Prix de Rome» för kantaten *Le renégat de Tanger* och begaf sig till Italien. Från Rom hemsände han en italiensk opera *La favorita e la schiava*. Efter hemkomsten gjorde han sig först bekant genom romanser och demokratiska sånger, som voro en frukt af hans lifliga ungdomlighet, och debuterade sedan med stor framgång 1852 på Opéra comique med *La chanteuse voilée* (»Den beslöjade sångerskan», å Stockholms-operan uppförd 1868 med m:lle Harling samt herrar Torslow och Håkansson).

På denna opera följde sedan *Galathée*, 1853 *Les noces de Jeannette*, 1854 *La fiancée du diable*, 1855 *Miss Fauvette* och *Les saisons*, 1856 *La reine Topaze*, 1857 *Le cousin de Mariveaux*, 1858 *Les chaises à porteurs*, 1859 *La fée Carabosse*, 1863 *La mule de Pedro*, 1866 *Fior d'Aliza*, 1867 *Le fils du brigadier*. Efter en tid af nio års uppehåll i produktionen för operan gick hans *Paul et Virginie* 1876 öfver scenen på Théâtre lyrique, der densamma rönt stor framgång, hvartill mycket bidrog titelrolernas förträffliga utförande af de utmärkta artisterna Capoul och m:le Ritter. Då denna opera i mars 1886 uppfördes å vår Kgl. opera egde hufvudpersonerna likaledes förträff-

Victor Massé.

liga representanter i herr Ödmann och fröken Wendela Andersson, en gång äfven fröken Grabow, men operan upplefde här endast sex representationer. Musiken innehöll väl flere melodiskt behagliga nummer, men saknade originalitet, och koloraturariorna passade just ej ihop med handlingen, som ej väckte nog intresse, så populärt än ämnet är, som man vet. Massés sista operaverk *Une nuit de Cléopâtre* påbörjades strax efter sistnämnda operas uppförande, men komponisten fick ej upplefva dess premiär, som egde rum 1885 å Opéra comique, då operan med m:re Heilbron och tenoren Talazac i hufvudrollerna vann rikt bifall. Massé delade i detta hänseende öde med Offenbach, hvars sista verk »Contes d'Hoffmann» äfven afslutades under lidandets dagar, och hvars första uppförande tonsättaren ej fick bevittna. Liksom Henrik Heine vid hvars sida Massé ligger begravd på Montmartre, måste han de sista åren, lidande af nervsjukdom och lamhet, sitta fjättrad vid sin länstol och arbeta under uppehållet mellan plågorna. Men hellre än att skriva under smärtor väntade han med arbetet i dagar och veckor. »Jag vill icke», sade han, »att det jag komponerar skall smaka af min sjukdom, och skulle jag än vänta en månad på att få fem minuters fred för mina smärtor, ville jag hellre fiuna mig deri, än i att icke vara herre öfver mina tankar.» Massés sista lefnadstid förlöt under instuderande af »La nuit de Cléopâtre». Musiken pröfvades och rättades, alla verkningar försöktes, komponisten gaf sina råd äfven i de minsta detaljer. Så, en dag ej långt före sin död, sade han: »Ja, det får gå som det vill. Allt är färdigt. Man kan spela 'Cleopatra' utan mig.» Han afled stilla den 5 juli 1884 med en af sina melodier på läpparne, blickande ut på sommarprakt i den lilla trädgård, han själf skapat kring sin bostad i Avenue Frochot, och omgifven af sin familj och ett par intima vänner. Begravningen var enkel, såsom han förordnat. Den enda högtidlighet han utbedt sig var kyrkosången, ty i likhet med Gounod var Massé ifrigt troende, fanatisk katolik.

Massés sjukdom torde ha haft sin orsak i öfveransträngning. Efter den stora lycka som hans »Reine Topaze» gjorde, och som borde ha gjort honom till en rik man, blef han, så att säga, nödsakad att börja på nytt igen; teatern syntes ha glömt honom, som så nyss levererat ett så glänsande partiur. Massé såg sig tvungen att antaga plats som kordirektör vid Stora operan 1860, en mycket ansträngande befattning; derjemte var han från 1866 till 1880 kompositionsprofessor vid konservatoriet i Paris och arbetade utan hvilat. År 1871 efterträdde han Auber i Académie des beaux arts.

»Kompositören till så många verk af frisk inspiration», säger om honom en af hans landsmän, »är en af de märkligare franska musici, öfver hvilken vårt land med rätta kan känna sig stolt; ty han har försökt sig i hvarje genre och det med en märkvärdigt säker hand. Och dertill har han aldrig låtit sig påverkas af hvarken Tyskland eller Italien; han var alltigenom fransk.»

Från Rossini till Mascagni.

Efter G. Joachim.

Af Mercantantes talrika verk har endast »Il giuramento» (1837) hållit sig uppe och gifves ännu en och annan gång. Bellini gifver ännu genom »Norma» och »Sömngängerskan» samt arior ur några andra sina operor storsångerskor tillfälle att brillera med sin strupfärdighet. Donizettis seriösa operor ha till stor del rönt samma öde som Bellinis. Hans förr så omtyckta »Lucie eller bruden från Lammermoor» är nästan försvunnen från operarepertoaren, der bland verk af samma art hans »Leonora eller favoriten» syns hålla sig bäst uppe. Äfven »Linda» gifves här och der ibland. Längst kommer dock denne mästare att lefva genom sina komiska operor, af hvilka »Regementets dotter» står främst, men äfven »Kärleksdrycken» och »Don Pasquale» äro ännu lifaktiga genom sin lyckade musik.

I alla dessa mästars operor framlyser en fantasirik melodik såsom hufvudsak, ehuru väl denna genom vidunderliga fioriturer är vanställd. Emellan text och musik råder ofta icke det ringaste sammanhang, så att det aldrig kan bli fråga om någon musikalisk karakteristik. Slutligen tjenar orkestern endast till ett högst tarfligt ackompanjemang åt sången, hvarför den ock fått namn af »italienarnes stora harpa».

Redan Rossini hade särdeles väl förstått att lyssna till tidens smak och rätta sig derefter i sina verk. Det synes nästan som om detta vore en egendomlighet hos den italienska skolan, i synnerhet om man ur denna synpunkt betraktar *Giuseppe Verdis* skapelser.

Denne mästare har kommit derhän att kunna lämpa sig efter alla de förändringar som operan under loppet af ett århundrade intill denna dag undergått. Intet under också, att han öfver allt blifvit väl emottagen och kommit i gunst. Skulle man kunna tro att Verdi är uppfostrad i den gammalitalienska stilen, när man fått höra att hans nyligen med entusiastiskt bifall uppförda »Falstaff» är skriven efter Wagner'ska principer? Och dock

förråda hans första kompositioner en noggrann anslutning till Rossini. Dessa äro därför utan betydelse. Tiderna för den rena sångoperan voro förbi sedan Spontini, Weber och Meyerbeer allt mera utbildat den heroiska operan. Först med sin »Ernani» skulle Verdi göra sig mera bekant utom sitt fädernesland, men äfven denna opera har nu ej vidare någon större betydelse. Deremot blef mästaren verkligen populär, då han beträdde den stora operans fält. Från denna period härstamma »Rigoletto», »Trubaduren», »Maskeradbalen» och »La Traviata». Man behöfver knappast nämna, att äfven hos denne italienare den mest utpreglade sångmelodik är herskande. Likväl har mästaren småningom lärt att i rikare instrumentering utveckla orkesterns tonmassa. Allt mer närmar sig skriftsättet de tyska mästars, så att hans »Aida» icke i något skiljer sig från den ny-tyska operans stilformer. Mest raffineradt är, såsom hos Meyerbeer, finalen utarbetad, som begynnande med ett stilla solo allt mer och mer sväller ut och växer till dess en väldig körsats ledsagar detsamma under anlitande af hela orkesterns styrka. Efter »Aida» följde, som bekant, »Otello» (1889). Om redan denna skapelse visar sig vara ett konstverk, som hyllar de Wagner'ska idéerna och på alla scener förvärfvat sig stort bifall, så är intresset för den gamle 80-årige mästarens verksamhet ännu mera spändt för närvarande, då man i hans senaste opera, »Falstaff», får göra bekantskap med en alldeles ny sida af hans konst.

Mera för fullständighetens skull än för sin betydelse må här nämnas »Mefistofeles» af Verdis favoritlärjunge, *Arrigo Boito*, en opera som emellertid vunnit rätt stor framgång, hvilket ock, ehuru ej i så stor grad, skott med »Gioconda» af hans landsman *Amilcare Ponchielli*. Men alla vandra de på den stora operans uttrampade stigar. Och nu stå vi framför det unga Italiens nyväckta tondiktning.

Det var väl hufvudsakligen af den tryckande känslan, att den italienska operan råkat in i en återvändsgränd, som den bekante musikförläggaren Edoardo Sonzogno i Milano företog sig inbjudandet till den betydelsefulla operakonkurrensen. Man kan visserligen tvifla om, huruvida materiella eller ideella intressen framkallade densamma, ett står dock fast, att i följd af denna konkurrens en ny epok inbrutit för den italienska operan, rik på tidigt mognade frukter, och då förut knappast någon af de mångfaldiga operor, som årligen produceras uti Italien, hittade väg till andra länder, hafva nu på en gång flere italienare med sina operor under de båda sista åren blifvit allmänt bekanta och berömda i den stora musikverlden.

Hvad som hos den nya skolan mest fångslar är framför allt den musikali-

ska karakteristiken, som Wagners skapelser i första rummet lärt oss känna och värdera. Och om densamma, helt enstaka är genomförd i den stränga Wagner'ska motivformen, så sluter sig emellertid den musikaliska frasen alltid nära till textordens tankar. Å andra sidan uppenbarar oss denna karakteristisk i förbund med italienarnes speciella melodik så många nya skönheter, att den stränga genomföringen af Wagners principer synes möjlig utan att äfventyra dessa skönheter.

Så ges det ju ännu i dag många musikkännare, hvilka anse Wagners »Lohengrin» och »Tannhäuser» betydligt skönare än hans »Niebelungen».

Men alldeles nytt är det textämne som i operan behandlas. Denna *milieu*, som den nuvarande litteraturrättningen tagit till sin uppgift och hvars behandling har sitt ursprung i Frankrike, verkar i operan något egendomligt. Men vid närmare betraktande finna vi icke blott att folkklifvets tragik ligger oss mycket närmare än hjälteverldens, utan också att just den tragikens accent, som yttrar sig i behandlingen af detta *milieu* är mycket betydelsefullare, mycket mera gripande, innerligare och därför lämpligare för det musikaliska uttrycket, än den oss fjernare liggande hjälteverldens.

(Forts.)

Ett besök hos Verdi.

En korrespondent till Daily Graphic skildrar ett besök, som han kort före fullbordandet af »Falstaff» gjorde hos operans komponist, på följande sätt:

»Man förde mig in i ett kolossalt mottagningsrum, der maestron, en stor mager gestalt med långt grått hår och hög fårad panna, gick af och an med stora steg under lifligt samtal med den närvarande skalden Carducci. Sedan presentationen i hast öfverstötkats, ledde jag så fort som möjligt samtalet öfver till operan »Falstaff». »Det är kan hända mitt sista verk», yttrade Verdi med en ton, som förrådade otålighet och förargelse, »och jag skrifver det endast för mitt eget nöje. Publiken skulle aldrig ha fått veta om det, hade icke den Mefisto till Boito varit.» — Strax derefter bjöd mig maestron att inträda i hans till salongen angränsande arbetsrum — en gunst, som endast är åt få dödliga beviljad. Det var ett litet rum till hällen upptaget af en präktig flygel, på hvilken det med blyert och små noter skrifna manuskriptet till »Falstaff» låg utbreddt i spridda blad; ett skrifbord, en rikt belastad notställare eller musikpulpit och en enda stol utgjorde för öfrigt rummets mobiler. På kaminhyllan stod ett litet porträtt af Mascagni, och några poetiska verk lågo spridda här och der,

ty Verdi, i och för sig en temligen »indifferent» italienare, älskar dock passioneradt sitt lands poesi och lemnar aldrig ur sigte sina älsklingsförfattare. — Då den store mannen i tankarne och likasom smekande lade sin hand på tangenterna, bad jag honom slå några ackord derpå. Han tvekade ett ögonblick, leende, såsom det syntes, öfver min djerfva begäran; men den blef uppfylld, och han spelade ett nyss fullbordadt underbart staccato, till hvilket noterna stodo framme på flygelns notställare. Derefter reste han sig upp och förde oss ur rummet ut på den bredvid liggande terrassen, från hvilken ett herrligt landskap utbreddes sig.

»Detta», sade han gladt, »är min inspiration». — Terrassen var bevuxen med temligen förkrympta geranier och azaleer, hvilka enligt fru Verdis ut-sago utgjorde en synnerlig »svaghet» hos hennes man, hvilken aldrig underlät att egna den sorgfälligaste vård åt dessa sina tvinsjuka favoriter och till och med utför helt barskt mot en berömd engelsk besökare, då han ertappade honom med afbrytandet af en geraniumkvist. Men den frivilliga bekännelsen att det stulna godset var ämnadt att medföras som en relik till det dimomhöljda Albion mildrade den förgrymmades vrede, och minnet af denna händelse måtte ha trängt sig på honom, då han nu försigtigt plockade af en halvvisnad blomma och med oefterhärmlig grandezza öfverräckte den åt mig. — Ännu en gång vände sig samtalet åt musik. Nere på gatan spelade ett positiv en melodi ur »Trubaduren». Jag frågade Verdi om icke detta sätt att reproducera hans verk plågade honom. »Tvärtom», svarade han, »det behagar mig ganska mycket». Derpå vände han sig hastigt åt skalden, sägande: »Carducci, hvad skulle ni göra, om ni finge höra edra sånger och dikter offentligt massakrerade på gatorna? Ni skulle sluka missdådaren lifs lefvande — non è vero?» Den store republikanske diktaren, hvars klassicitet alltid stämplat hans verk såsom kaviar för mängden, skakade sitt lejonhufvud. Nej, visst icke! Jag älskar folket, om också endast som ideal, icke såsom den okunniga vulgära massan. Derför kan det ej heller förstå mig. Med er är det någonting helt annat. Edra melodier ha blifvit en del af nationallifvet». — »Ja», sade Verdi, »folket har alltid varit min bästa vän — alltifrån början. Det var en liten skara timmermän, som beredde mig den första framgången». Jag vädrade en historia och bad om närmare förklaring. »Det var på den tiden, då jag ännu fattig och besviken i mina förhoppningar lefde i Busseto», fortfor mästaren. »Samtliga förläggare hade utskrattat mig, alla impressarier moraliter kastat mig på dörren. Jag hade helt och hållet förlorat modet och hoppet men fortfor

med repetitionerna till min »Nabucco» på Scala teatern i Milano af pur opposition. Konstnärerna sjöngo så uselt som möjligt, och orkestern tycktes besluten att öfverglänsa de i teatern sysselsatta handtverkarne med ett motsvarande larmspektakel. Då begynte kören lika dåligt som förut att sjunga: »Va, pensiero, och plötsligen blef det på teatern så tyst som i kyrkan. Den ena efter den andra af karlarne slutade upp med arbetet, och snart sutto alla lyssnande på stegar och ställningar. Då numret var slutadt utbrusto de i det mest ursinniga bifall jag någonsin hört: »Bravo, bravo, viva il maestro!» ljudet det från alla håll blandadt med bullret af verktygen, som under exstasen sattes i rörelse. Från den stunden visste jag hvad framtiden hade i beredskap åt mig.»

Vid denna berättelse lyste en mild glans i Verdis blåa ögon. Vanligen skådar Verdi under de buskiga gråa ögonbrynen ut i världen med en sträng, afvisande blick. Sällan talar han om sig sjelf; vanligen undviker han allt, som kan bringa honom i någon annan beröring med människor än en helt formell, helst ser han att vänner och bekanta gå förbi honom på gatan utan att helsa. Vid afskedet ledsagade oss Verdi till dörren. Jag omtalade min förestående resa till Sicilien, »landet för »Cavalleria rusticana». »A propos», frågade jag, »vet ni hvad man allmänt påstår om er? Jo det, att ni förklarar, att ni nu gerna kunde fara i frid sedan Mascagnis opera vardt skrifven. Är det sant, maestro?» Han skakade på hufvudet. »Åh nej», sade han, »ännu icke, ännu icke!»

M. H.

Musikaliska Sällskapet i Norrköping musiklif under musikåret 1892—93.

Musikaliska Sällskapet härstädes har under innevarande musikår utvecklat en ganska liflig verksamhet, dels genom de smärre konserter, till antalet nio, som gifvits vid Sällskapets allmänna sammankomster, dels ock genom de 3 stora konserter, som gifvits för den stora allmänheten i januari och maj innevarande år.

Då dessa konserter ju kunna anses såsom en exponent af Sällskapets musikaliska verksamhet, vill referenten närmare sysselsätta sig med dessa.

Januarikonserter, som gafs i Olai kyrka, inleddes med Kuhlaus ouverture till »Elverhöi» för fullt besatt orkester. Efter detta ståtliga och väl utförda nummer kom det stämningsfulla intermezzot ur operan »Cavalleria rusticana», också för full orkester. Kom så tvenne körer: »Ave verum» af Gounod och »Hjertesorg» af August Söderman, i

hvilken senare sopransolot sjöngs af en musikalskarinna, fru Trozelli.

Kören, som nu nybildats, fick här visa hvad den dugde till. Genom friska, klangfulla röster, fin nyansering, god sammanhållning samt intelligent återgifvande af kompositionens kärna och innehåll häfdade den de på densamma fästade förhoppningar.

Efter dessa körer kom alla violspe-lares älsklingsstycke, Max Bruchs violin-konsert, med orkesterackompanjemang, dervid solopartiet utfördes af herr E. Sjögren från Kgl. hofkapellet. Partiet utfördes på ett fulländadt sätt, så att hvarje, äfven den minsta detalj fick ett klart och vackert uttryck.

Man sannade här det omdöme, som referenten hört fällas om Max Bruch, att det mest karakteristiska för hans kompositionsverksamhet är hans förkärlek för skön klangverkan, en verkan som han aldrig offrar för effekten.

Denna grundsats skiljer honom strängt från den nordtyska skolan och skiljer honom ganska bestämdt från Brahms, hans samtida samt själsfrände i mångt och mycket.

Det musikstycke, som avslutade konserten, var Mendelssohns A-dur-symfoni opus 90.

Denna symfoni, som också kallas den italienska, är en skildring i toner af de intryck, Mendelssohn förnam under sin resa i Italien år 1831.

Man kan vid symfoniens afhörande lätt nog följa mästaren på hans resa. Så i den första satsen, allegro vivace, der han skildrar reselivets med dess vexlande intryck. Denna sats skall enligt kännarens påstående egentligen vara en parafras öfver hans »Lieder ohne Worte» (Jagdlid, opus 19). Det, som der i en trång ram är sammanfördt, är här fullt genomkomponerad.

I den andra satsen, andante con moto, skildrar han det för Italien så i ögonen fallande egendomliga kyrkliga lifvet med sina religiösa fester och sina kyrkoprocessioner.

I den tredje satsen, con moto moderato, en graciös menuett, älsklig och aristokratiskt fin, skildrar han Italiens natur, denna naturs alla skönheter, behag och under.

I sista satsen, saltarello, skildrar han det brusande och ystra folklifvet, sådant detta uppenbarar sig under Italiens himmel vid folkfesterna och karnevalerna.

Konserten var nog, som en tidning på platsen uttryckte sig, ett verkligt événement inom musikverlden härstädes. Programmet var väl valdt och gediget, upptagande sådana tonskapelser, som kräfva stora krafter för att fullt kunna ta sin rätt, och hvad bäst var: detta programs särskilda nummer tolkades på ett utmärkt sätt.

Stort arbete, mycken energi och ej så litet tålmod hade också på konserten nedlagts, och det länders dess an-

förare, musikdirektör A. Nilsson, hvilken nu såsom Sällskapetets anförare gjorde sin debut, till största heder, att till ett så vackert helt kunna sammanjuta dessa skilda krafter af amatörer och musici ex professo. 1,100 personer bevistade konserten.

* * *

Den andra konserten gafs den 10 maj.

Var Sällskapetets januarikonsert en verklig instrumentalkonsert, blef ifrågasvarande majkonsert deremot en samskyldig vokalkonsert.

Konserten inleddes med åtskilliga manskörer, och i mäktiga tonsvall brusade Wennerbergs »Hör oss, Svea», Kuhlaus »Majsång» m. fl. genom den nybyggda sköna Matteus-kyrkan, ådagaläggande att den i akustiskt hänseende är ett utmärkt musikrum.

Kommer så den kända arian ur Haydns Oratorium »Skapelsen»: »Ren bjuder ängens friska gräs», på ett tilltalande sätt föredragen af fröken Selma Söhrling, som hitkallats från Visby. Sångerskan hade en vacker, mjuk och väl skolad sopran samt förenade med ett vårdadt och flärdfritt föredrag en aldrig svikande säkerhet i utförandet.

Sedan sångerskan ytterligare utfört ett par smärre sånger, föredrog operasångaren C. F. Lundqvist solopartiet i Kjerulfs stämningsfulla »Serenade ved Strandbredden», ackompanjerad af Sällskapetets damkör, hvarjemte »Källan» af Wilhelm Svedbom, »Hvita rosor» af A. Körling och den stämningsfulla sången till aftonstjernen ur Wagners »Tannhäuser» af honom utfördes. Det behöfver väl ej sägas, att alla dessa sånger utfördes på ett tilltalande sätt, omspunna som de voro af en skär lyrisk stämning.

Programmets tvenne stora hufvudnummer kommo nu: »Islossningen» af J. A. Josephson samt »I rosengården» af W. Svedbom.

»Islossningen», denna 1844 komponerade präktiga kör för mansröster, är såsom Josephsons minnestecknare yttrar sig, »full af högstämmt vårbjel och uppburen af onämbar evighetsfläkt, något som aldrig förfelat att lyfta och vidga de ungas bröst vid dess utförande». Ja! man kan nog instämma deri, isynnerhet då man som referenten haft lyckan höra densamma utföras af Orfei drängars kör under Josephsons egen ledning der högt upp på Carolina Redivivas stora sal.

Stycket återgafs här väl och vackert sjunget, och den sköna trion »Den strid, som flammar här» kom oss att drömma att vi voro »im wunder-schönen Monat Mai», om också vårvindarne utanför Matteuskyrkan voro något friska.

»I rosengården» utgjorde program-mets sista nummer. I detta stycke, en blandad kör med soli, återgäfvos solopartierna af fröken Söhrling (prin-

sessan) och herr Lundqvist (svennen) samt den blandade kören af Sällskapetets alla sjungande förmågor.

Kören är en storslagen, af poesi genomandad komposition och utfördes af både solister och kör på ett mycket tilltalande och stämningsfullt sätt.

Nu var konserten slut, och det enkla omdömet om densamma kan uttalas i ett enda enskildt uttryck: den var lyckad. De besökandes antal uppgick till 1,000.

* * *

Sällskapetets tredje konsert, som hölls påföljande dag, Kristi Himmelfärdsdag, i Linköping, var blott en repris af andra konserten, i det programmen för begge konserterna voro alldeles lika.

Den enda skillnaden mellan konserterna var den, att då Norrköpingsborna, troligen af hänsyn för Matteuskyrkans helgd, ej bjödo på några applåder, tycktes denna betänklighet ej förefinnas hos Linköpingsborna, ty hvalfven i S:t Lars återljödo efter hvarje styckes slut af skallande applåder.

Äfven denna konsert var i sitt utförande lyckad och hade samlat 800 åhörare.

Dessa utflygter till grannstaden äro såsom utflygter för vårt musiksällskap något enastående, då mig veterligt ingen annan musikförening företager dylika sångarfärder.

Utom det att sådana sångarfärder kunna verka lifvande och befruktande på musiklifvet uti det samhälle, som besökes, ega de en annan viktig egenskap, den att de bidraga till musiksällskapetets egen sammanhållning. För amatörsällskap, som bestå af så många element med skilda uppfattningar och olika sträfvanden, fordras onekligen starka bindemedel för att kunna sammanhålla det hela, så att det ej brister sönder. Allt som dervidlag kan verka sammanhållande är då eftersträfvansvärdt. Just dylika sångarfärder äro ett godt bindemedel och kunna således för Sällskapetets bestånd i afseende på sammanhållning verka ofantligt godt. Visserligen är det sannt, att en dylik konsert ej ger stort resultat i afseende på behållningen i kassan, då inkomsterna här absorberas af reseomkostnader samt festliga tillställningar i form af en supé med ty åtföljande ungdomsnöjen, men om ock den ekonomiska vinsten är ringa, så tillkommer dock en annan vinst, den att Sällskapet smältes samman och känner sig som en enhet, beredt inom kort till nya sträfvanden, nya uppoffringar och nya arbeten i det sköna tjänst.

Till sist några ord, berörande sällskapetets inre förhållanden. Genom en donation från grosshandlaren Ludvig Ringborgs sterbhus har Sällskapetets musikbibliotek betydligt ökat.

Sällskapet har också under året pensionerat sin gamla flygel, som nu tjänat

i 27 år, och köpt sig en konsertflygel af Malmshj i Göteborg. Dess ton är stark och väljudande, dess touche är utmärkt, allt häntydande på att de förhoppningar som länge närts att erhålla ett godt och tidsenligt instrument förverkligats. W. B—n.

En stund hos d'Andrade.

Vi suto i konstnärns rum på Grand Hôtel, balkongdörrarne stodo öppna och från Strömparterren ljödo de sprittande tonerna af ungerska gosskapellets militärorkester.

Samtalet hade börjat om gemensamma bekanta i Berlin och så småningom hade det glidit in på d'Andrades vitæ genus, musiken. Sångarn blef varm — han var vid briljant humör och hade nyss slutat sin middag. — Från Krolls teater voro vi snart inne på aktuella objekt — operan i Stockholm. — d'Andrade saknade mycket fru Östberg — han hade hoppats, sade han, att träffa den utmärkta artisten här och att få sjunga emot henne. — — — Men, tillade han leende: »Vous savez, quand on n'a pas ce qu'on aime, il faut aimer ce qu'on a» — »ce qu'on a», interfolierade jag — »mais non — ce qu'on reçoit», avslutade han skrattande.

d'Andrade var förvånad öfver att han blef så varmt hyllad såsom Wilhelm Tell. Det hade han icke vågat förutsätta, och hans »succès» glädde honom mycket.

»Säg mig», bad jag, »hvilken af Edra roller tycker Ni mest om.» — »Rigoletto. — Ah sådan rôle — sådan musik, jag sjunger Rigoletto 'con amore.»

»Men annars», fortsatte d'Andrade, »är jag i lika hög grad intresserad af alla mina roller. — Se här», sade han, gick fram till pianot och slog upp ett nothäfte som han räckte mig sågande: »detta är mitt yngsta barn — jag går i riktig vända innan det kommer fram och jag är kolossalt intresserad att få göra der rothe Spitzbub Jago.»

Vi ha alla öfvervarit dopet af signor d'Andrades sista skapelse, och faddrarne hafva inregistrerat ännu ett lagerblad bland konstnärrens femtiotal förut.

»Och hvart reser Ni härifrån», frågade jag innan vi skildes. — »Till Ems», svarade madame d'Andrade, som under samtalet kommit in; »min man behöfver sannerligen hvila, och Emser-luften och vattnet gör honom mycket godt.»

»Buono, mia carissima», skämtade signor Francesco och lade sin frus arm under sin, »men derefter resa vi ner till vårt gudasköna Portugal, och der bli vi i ro ett par tre månader. Kommer Ni dit ner, 'monsieur Filixe', så kom och se på Don Juan i arbetsblus

och panamahatt, Ni må tro att jag njuter af mitt dolce far niente på min campana — ah!»

»Men så kommer koleran», framkastade jag, prosaiskt afbrytande denna landtliga idyll. — »Ebbene, så resa vi till de ungerska bergen — min hustru är ungerska» — »och alldeles galen i sina berg», avslöt madame.

Jag hade stannat länge nog och tog nu farväl.

»Helsa mr Bird i Berlin», ljöd ännu i dörren d'Andrades muntra stämma.

Felix Lindberg.

Musikpressen.

På Elkan & Schildknechts förlag har utkommit:

För piano, 2 händer:

Strelezki, Ant.: *Barcarole*. Pris 75 öre. — *Miniature*. Pris 50 öre (Salongbibliotek för piano);

Suppé, F. von: *Den sköna Galathea*, arrangement. Pris 1 kr.;

Broström, Hildur: *Upsala-minnen*, scottish. Pris 50 öre;

Kjellander, N. Th.: *Får jag lof?*, polka. Pris 50 öre; — »*Här har du mej!*», hambo-polka. Pris 50 öre;

Svensson, P.: *Ferie-Drömmar*, vals. Pris 1 kr.

För piano och violin:

Wagner, J. F.: *Under Dubbel-örnen*, marsch. Pris 75 öre;

Waldteufel, E.: *Bella*, polka-mazurka. Pris 75 öre;

Björneborgarnes *Marsch*. Pris 50 öre.

För en röst med piano:

Alfvén, Hugo: *Visa* (d—a), tillägnad fröken Elisabeth Feuillet. Pris 75 öre;

Söderman, Aug.: *Visa* ur »Bröllopet på Ulfåsa» (c—g). Pris 25 öre;

Håkanson, F. J.: *Upp med fanan!* svensk fanesång (ord af Frith. Holmgren), Sveriges skolorungdom tillägnad (b—d). Pris 25 öre.

Strelezkis pianostycken äro såsom andra sådana af denne produktive tonsättare melodiösa och rätt pikanta, icke så synnerligt originela men ej heller banala. Potpourriet ur »Den sköna Galathea» återkallar i minnet denna operett, som nyligen gifvits här med fru Anna Pettersson i titelrollen och som då äfven för sitt musikaliska innehåll vann bifall. Styckena för violin och piano äro arrangerade i lätt sättning. Bland sångerna är den lilla visan af Söderman väl bekant från den tid »Bröllopet på Ulfåsa» uppfördes. Sången af herr Alfvén, den unge violinisten, är så vidt vi känna hans första publicerade komposition. Ett något

enklare ackompanjemang med mindre tvära harmoniska öfvergångar hade lämpat sig bättre till den enkla melodien. I den fosterländska sången för ungdom med Holmgrens vackra ord ha dessa funnit en god tolkning genom Håkanson's musik. Det billiga priset 25 öre bör underlätta en välförtjent spridning af sången, som är försedd med lätt ackompanjemang.

Från scenen och konsertsalen.

Kgl. operan. Maj 17. Rossini: *Barberaren i Sevilla* (Figaro: hr d'Andrade, gäst, Rosina: fru Edling, gäst; Marcellina: fru Strandberg; Almaviva, Bazil, Bartholo: hrr Strandberg, Johanson, Strömberg). — 19, 22, 24. Rossini: *Wilhelm Tell* (Tell: hr d'Andrade, gäst; Mathilda: frk. Frödin, debut; Jemmy, Hedvig: frk. Karlsöhn, fru Strandberg; Arnold, Fürst, Melchthal, Gessler, Ruodi, Leuthold: hrr Ödmann, Selligren, Nygren, Söderman, Lundmark, Grafström; ^{24/5} Melchthal, Gessler: hrr Strömberg, Nygren; 19 maj 175:te gången). — 25, 29. Massé, Victor: *Jeannettes bröllop*, operett i 1 akt af Michel Carré och Jules Barbier (Jeannette: fru Sterky, gäst; Jean, Thomas, Pierre: hrr Johanson, Grafström, frk. Lindzén). — Mascagni: *På Sicilien* (Torridio: hr Bratbost, gäst; Lola: frk. Gerda Peterson, 1:sta debut; Alfio: hr Carl Carlander, 1:sta debut; Santuzza, Lucia: frkn. Hallgren, Wolf). — 26, 28. Verdi: *Otello* (Jago: hr d'Andrade, gäst; Desdemona: frk. Ek, gäst; Emilia: frk. Wolf; Otello, Cassio, Roderigo, Lodovico, Montano: hrr Ödmann, Rundberg, Malmshj, Selligren, Grafström). — 30. Donizetti: *Leonora* (Leonora: fru Jungstedt-Linden). — Juni 1. Auber: *Fra Diavolo*.

Musikaliska akademien. Maj 16. *Musikföreningens* 34:de konsert. 1) Gluck: iverityr till »Iphigenia i Aulis»; 2) Gluck: aria ur »Orpheus» (fru Jungstedt-Linden); 3) Beethoven: messa, C-dur, för 4 solostämmor (fruar Edling, Linden, hr Nygren, en musikälskare), kör och orkester, opus 86; 4) Haydn: Vären är »Årstiderna» (Hanna, Simon, Lucas: fru Edling, hr O. Lejdström, en musikälskare). Biträdande: Kgl. hotkapellet, dirigent: hr Franz Neruda.

Katrina kyrka. Maj 18, 19. *Konserter* af Upsala studentkårs allmänna sångförening under hr Ivar Hedenblads ledning.

Vetenskapsakademien. Maj 19. *Musikafon*, pianomusik af Richard Anderssons elever, för välgörande ändamål. — Juni 1. *Konsert* af Smålands nations i Upsala sångkör.

Johannes kyrka. Maj 23. *Konsert* af hr Emil Sjögren och frk. Sigrid Wolf, biträdande: Aulinska kvartetten, blandad kör under hotkapellmästar Nordqvists ledning, hr Tor Aulin.

Signor d'Andrades fortsatta uppträdande såsom Wilhelm Tell och Otello har medfört nya triumfer för den utmärkte lyriske konstnären. Man hade knappast af Don Juans och Figaros framställare, dessa typer för sydlands passion oah liflighet, väntat att Wilhelm Tell skulle lämpa sig för herr d'Andrades konstnärlighet, men äfven denna uppgift löstes på ett mästertligt sätt. Första intrycket af framställningen var ej fullt gynsamt men denna steg allt mer i intresse, och scenen inför Gessler då han skjuter äpplet från sonens hufvud var en storslagen prestation. Äfven hans Jago, en rol som konstnären aldrig förr utfört och som han lär ha instuderat på en vecka,

var en konstnärlig skapelse af hög rang med många fina detaljer, som här ej fins tillfälle att påpeka. Vid afskedsföreställningen, af hvars inkomst herr d'Andrade liberalt afstod sitt gage till operans pensionskassor, hyllades konstnären på det lifligaste genom en mängd inropningar, lager och blommor. Efter sista akten öfverlemnades åt honom under fanfarer från orkestern en kolossal lagerkrans från Kgl. hofkapellet. Herr Ödmanns Otello är en af hans glansroller, hvarför vi finna det öfverflödigt att närmare omorda hans framställning. Herr Rundberg hade som Cassio ett af sina bästa partier.

Uppförandet af »Otello» möjliggjordes genom fröken Eks instuderande och öfvertagande af Desdemonas viktiga rol, hvilken af henne utfördes särdeles behagligt äfven i vokalt hänseende, då hon nu bättre än nyss förut i »Mefistofeles» beherskade höjtonerna, öfver hvilkas klang och säkerhet hon nu har mindre herravälde än förut. Sista akten beredde henne sålunda en verklig triumf. I »Wilhelm Tell» har fröken Frödin fortfarande debuterat som Mathilda och detta med afgjord framgång. Duetten mellan henne och herr Ödmann framkallade också stort och rättmätigt bifall.

En nyhet för operan är »Jeannettes bröllop», hvars intresseväckande om ock i början något långdragna handling och spirituella musik gör detta lilla verk ganska anslående. Fru Sterky brillerade här med sin koloratur, särdeles i den s. k. näktergalsarian med härmning af flöjten i orkestern och skötte partiet i det hela förträffligt. Herr Johanson hade också i Jeans rol ett för honom tacksamt parti. Tre af hufvudpersonerna i Mascagnis »På Sicilien» hade nu fått nya representanter. Herr Bratbost, hvilken förut återgifvit Torrido i Göteborg, befanns ganska tillfredställande äfven här, och den starka i sig själf något torra rösten tog sig nu bättre ut än förr. Herr Carlanders första scendebut i Alfios rol var lyckad. Herr C. har en vacker och kraftig för scenen lämplig bariton och rörde sig ledigt på tiljan, hvarför han torde bli en ackvisition för vår opera. Fröken Peterson framträdde nu äfven första gången på scenen, i Lolas rol. En synbarlig rädsla invercade på framställningen, som blef något stel, hvarför man ej kan döma af denna debut om hennes lämplighet för scenen. Fröknarne Hallgren och Wolf skötte sig som vanligt förtjenstfullt. I »Leonora» har man haft nöjet åter höra fru Jungstedt-Linden, hvars vokalt som dramatiskt förtjenstfulla utförande af titelrolen är välbekant.

Musikföreningens senaste konsert gafs inför en talrik publik och efter ett gediget program under hr Nerudas omsorgsfulla ledning. Beethovens sköna C-dur messa utfördes på ett tillfredsställande sätt, så mycket mer förtjenst-

fullt, som Beethoven alltid ställer stora fordringar på de sjungande. Äfven slutnumret, Haydns intagande tonbild »Våren» ur »Årstiderna», återgafs förträffligt och solostämmorna voro väl besatta. Hrr Nygren och Lejdström förtjena en särskild eloge, emedan de i sista stund fått öfvertaga solopartierna i stället för hr Borgström, som fått förhinder; herr Lejdströms sång i »Årstiderna» må särskildt berömmas. Programmet var väl mycket förlängdt genom uvertyren och arian af Gluck, hvilket senare nummer likväl genom fru Lindens vackra röst och goda föredrag var mycket anslående. Talrikt besökt var äfven hr Sjögrens och fröken Wolfs kyrkokonsert. Hr Sjögrens vackra »Adventshymn» och hans mera bekanta »Julsång», båda för altsolo, blandad kör och orgel, äfvensom hans »Marche triomphale» utgjorde konsertens mest intressanta nummer. Men äfven Tschaiakowskys sköna andante funebre, utfördt af Aulinska stråkkvartetten, klingade vackert i templet; Wagner-Wilhelmjs Långfredagsstämmning ur »Parcifal» spelades förtjenstfullt af hr Aulin, men lokalens resonans är ej förmånlig för ett sådant solonummer. I Bachs aria med obligatviolin ur »Matthäus-Passion» blef fröken Wolfs föredrag genom röstför-cering något sväfvande, deremot fick den s. k. Stradella-arian af henne en vacker tolkning. — Studentkonserterna i Katarina kyrka voro som vanligt tilldragande. Ungdomsfriska röster, intelligent föredrag och god sammansjungning göra alltid studentsången värderik, om än såsom nu tenorerna ej tyckas klinga så friskt som fordom och tempot i flere stycken synes oss väl uttänjdt. Den lilla Smålandskören, som utmärkte sig med goda röster och studentfriskt föredrag samt förträfflig ensemble, vann en verklig succés å sin konsert i Vetenskapsakademiens hörsal, som var väl besatt.

Från in- och utlandet.

Kgl. operan afslutade den 1 d:s detta för densamma ödesdigra spelår med »Fra diavolo», som med den vanliga rolbesättningen gafs till förmån för Mindre teaterns (Stjernströms) pensionsfond i enlighet med kontraktet vid denna teaters sammanslagning med Kgl. operan.

Signor Francesco d'Andrade utnämndes den 24 maj af konungen till rid-dare af Vasacrden första klass. Öfverlemnandet skedde efter andra akten i »Wilhelm Tell», då den framstående sångaren infann sig i den Kgl. foyern samt jemte ordensutmärkelsen mottog konungens smickrande omdöme om herr d'Andrades konst.

Djurgårdsteatern började under Alb. Ranfts direktion sin sommarejour den

20 maj, med hvilken månads slut Dramatiska och Södra teatrarne afslutade sina spelterminer.

Musikuppvisningar med elever i fröken Carlheim-Gyllenskölds musikinstitut egde rum den 29 maj i E. W:s mindre sal och med elever i herr Richard Anderssons musikskola den 31 maj och 1 juni i samma lokal. Samtliga de uppträdande eleverna från båda dessa ansedda musikskolor visade ett godt resultat af undervisningen, och flera voro för sina år ganska försigkomna.

Pantomimen »Den förlorade sonen», (»L'enfant prodigue»), hvarmed det franska pantomimsällskapet gjorde så stor lycka på Djurgårdsteatern förra året, kommer att af herr Emil Linden uppföras på Dramatiska teatern i dessa dagar. Musiken af André Wormser kommer att ledas af kapellmästare Björn Halldén, pianostämman utföres af herr Josef Lang.

Fru Dagmar Sterky har afrest till Paris för att under ett par månader fortsätta sina sångstudier för sin förra lärarinna madame Artôt.

Studentsångarfärder. Södermanland-Nerikes nation ämnar, enligt tidningen »Upsala», under instundande juni månad anordna en sångarfärd genom Södermanland och Nerike. De flesta städer och orter besökas, der något allmänpare deltagande från allmänhetens sida kan påräknas. I sångarfärden deltaga omkring 35 sångare, hvaraf 10 å 15 O. D.-ister.

Äfven Smålands nation har börjat en sångturné till sin hembygd. På nedresan gifvas konserter utom i Stockholm, äfven i Norrköping och Linköping m. fl. städer. Kören, om 18 å 20 man, består af två operasångare och i öfrigt endast af sångsällskapet O. D:s bästa förmågor. Inkomsten af färden är afsedd till förstärkande af nationens byggnadskassa.

Sigrid Arnoldson gjorde den 18 maj sin rentrée på Covent Garden-teatern i London, som var fylld af en distingverad publik, bland hvilken prinsen af Wales befann sig. Allmänna omdömet var, att hennes spel och sång voro fulländade.

En ung svenska, som kallar sig miss Dagmar (fröken Dagmar Edman), gjorde sig samma afton fördelaktigt bemärkt som Micaëla. Hon har förut, engagerad af sir August Harris, sjungit partiet på Drury Lane-teatern samt berömmes för sin friska röst och behagligt uppträdande.

Gustaf Holm, den från Stockholm bördige bassångaren, hvilken på senare år varit anställd vid Kgl. operan i Köpenhamn, reste i höstas till Newyork, der han nu innehar befattning som kyrkosångare. Nyligen vann han der å en konsert mycket bifall med aria ur Hallströms »Neaga», hvarefter

han, ackompanjerande sig sjelf sjöng folkvisan »Per Svinaherde», som måste sjungas da capo. Herr H. deltog då äfven i flere ensemblenummer.

Allmänna musikaliska förskolan under herr Fredrik Peterson har i år med en del elever afslutat den treårsklass, som under namn af *lägre afdelningen* afser att utbilda yngre pianoelever och lemna förkunskaper i harmoni och rytmik.

För första gången har under senaste arbetsår läran om rytmisk betoning och fraserings genomgått med så unga elever som 12—15 år och tjänat som rättesnöre vid deras försök att skänka uttryck och formklarhet åt sin pianomusik.

En eller två gånger i månaden hafva anordnats s. k. *uppspelningar*, då hvar och en, äfven nybörjare, haft att föredraga ett inöfvadt pianostycke inför elevkretsen, som derom fått försöka afgifva omdömen.

Lennart Lundberg den svenske pianisten, elev af härvarande konservatorium och af Paderewsky har under förra hälften af maj gifvit två konserter i London och rönt lifligt bifall af en talrik publik. Han gjorde, skrives till St. D., intryck af att vara en briljant tolkare af Chopin. En hel grupp af denne kompositör fans också på hans program. Vidare väckte det fina utförandet af Stojowski's *Intermède*, Serénad, Paderewski's *Cracovienne Fantastique* och *Rhapsodie Hongroise* af Liszt synnerlig ankläng. Vid båda konserterna inropades herr Lundberg flera gånger.

Johannes Elmlblad har sedan han lemnat Göteborg konserterat i Venersborg och Karlstad på väg till Norge.

Konsert gafs Annandag Pingst i Strengnäs af hr R. Grevillius och fröken Sigrd Brander; derom skrives i platstidningarna:

Det rykte, som föregått hr Grevillius, häfdade han med stor framgång särskildt i sådana stycken, der hans voluminösa och allvarliga röst gjorde sig fullt gällande. Duetterna, särdeles den ur Don Juan, framkallade ett mycket lifligt bifall. Fröken Branders välklingande röst och flärdlösa föredrag åhördes med mycket nöje såväl i dessa duetter som i stycken af Söderman och Kjerulf m. fl., som hon föredrog.

Göteborg. Den 10 maj gafs d:r Karl Valentins förut tillämnade men uppskjutna konsert, hvars program upptog Hallströms ballad »Herr Hjalmar och skön Ingrid» samt d:r Valentins »Kantat vid Göteborgs Högskolas invigning»; i båda dessa sjöng fröken Nathalia Ferméus sopransolot. Den 13 maj gaf herr Johannes Elmlblad sin första konsert här, med biträde af fröken Ferméus, och sedan en konsert i Trädgårdsföreningens konsertsalong med biträde af fröken Anna Hjorth. Ackom-

panjemangnet har talangfullt skötts af d:r Valentin. Herr Elmlblad, hvars konserter gifvits för mycket talrik publik, berömmes för sitt friska manliga föredrag, och fröken Hjorths sympatiska röst samt utbildade sångkonst vann här stort erkännande. Samma dag som sista Elmlblads-konserten, den 28 maj, gaf fröken Sigrd Westerlind från Finland en matiné i Exercishuset, biträdd af sin far, direktör Westerlind i Wasa. Fröken W. säges vara i besittning af en vacker och voluminös mezzosopran och sjunga intelligent och musikaliskt. Hennes far, om hvilken vi förut en gång i fråga om musiksällskapet i Wasa, haft tillfälle att yttra oss, är en mycket god violinist med högst respektabel teknik. En ung pianist Hedelin skötte ackompanjemangnet förtjenstfullt.

Norge.

Kristiania. Å Kristiania teater har från och med den 8 maj Boitos »Mefistofeles» gifvits flere gånger med fröken Oselio såsom Margareta-Helena, herr Kloed: Faust, herr Kristian Fahlstedt: Mefistofeles, fru Barbara Larsen: Martha och Pantalía samt herr Hans Brun: Wagner. Den 3 maj gáfvo herr Adalbert von Goldschmidt och fröken Polna sin 2:dra och sista konsert. Dagen derpå gafs å Eldorado afskedskonsert af fröken Edwards samt svenske tenoren Nilsson-Adami och danske violinisten Schnedler-Petersen. Konserter ha för öfrigt gifvits under maj månad af herr Th. Lammers i Vår Frelsers Kirke, då första delen af Mendelssohns »Elias» utfördes med biträde af fru Malla Lammers, operasångaren C. F. Lundqvist från Stockholm m. fl. samt körföreningen och Kristiania teaters orkester; af fru Erika Nissen, akademiska sångföreningen »Ossian» under herr Th. Lammers ledning och Handelsstandens sångförening med herr O. A. Gröndahl som dirigent.

Finland.

Helsingfors. Svenska teatern har under maj månad uppfört »Lilla helgonet» och »Söndagsbarnet», hvilken senare operett den 4 maj gafs som afskedsrecett för herr och fru Castegren. Medlemmer af den nu upplösta, förträffliga akademiska sångkören »M. M.» ha i midten af maj gifvit 2 konserter i universitetets sällningssal till förmån för en minnesvård åt Fredrik Pacius och sedan en populär konsert i brandkärshuset.

Den första af dessa hölls den 11 maj inför fullsatt salong och naturligtvis under det mest ljudliga bifall, som stegrades till sin höjd vid afsjunga af Pacii »Suomis sång». Efter konserten höjdes ett niofaldigt lefve för Pacii minne samt sjöngs »Vårt land».

Dagen fick dessutom en ytterligare betydelse, i det denna konsert firades ett femtonårigt jubileum. Det var nämligen den 11 maj 1878 »M. M.»

gaf sin första konsert. Med anledning deraf hölls efter konsertens slut en festlig kollation, hvarvid särskildt hylades körens äldsta dirigenter herrar G. Sohlström och O. Mechelin samt en af dess främste konsertarrangörer herr P. Dettman.

I sistnämnda lokal gafs sedermera en konsert af herr R. A. Salzenstein med biträde af fru Hilda Castegren, magister Flodin och medlemmar af f. d. »M. M.». Den 29 maj egde Helsingfors' musikinstituts 1:sta uppvisning rum i Nikolaikyrkan.

Danmark.

Köpenhamn. I maj månad har å Kgl. teatern af operor och musikpjäser uppförts: »Sven Dyrings hus» med musik af Rung, »Advokaten Pathelin», »Ett äfventyr i Rosenborgs have» med musik af Weyse och »Statuen» (Guvernörens staty) en scenisk föreställning, som så föga behagat publiken, att densamma medelst hvisslingar och oväsen yttrade sitt missnöje några kvällar å rad. Öfver Kgl. operascenen gick den 11 maj en ny 3-akts-opera »Frode» af J. Bechgaard, här bekant genom sin musik till Drachmanns »Strandbybor». Texten till operan lär vara något naiv, men musiken höjer sig akt efter akt, så att operan vann lika stor framgång, som på sin tid »Hexan». Hufvudrollerna utfördes af fröknarne Dons, Valborg Andersen och Rothe samt herrar Simonsen, Fr. Brun och Lange.

Herr von Goldschmidt och fröken Polna gáfvo här den 8 maj en afskeds-konsert på sin återresa till hemlandet.

Professor J. P. E. Hartmanns 50-års jubileum som studentsångföreningens ledare firades med stor högtidlighet den 2 och 3 maj, första dagen med en konsert af föreningen, dervid han blef rikt hyllad, andra dagen med festmiddag, musik och fackeltåg. Den 88-årige tonsättaren har fortfarande att glädja sig åt en ovanligt rask och kry ålderdom.

Paris. Wagners »Valkyrian» uppfördes den 12 maj för första gången på Stora operan i Paris. Huset var alldeles fullsatt och åhörarne lyssnade under en andaktsfull tystnad, som efter aktsluten förbyttes i stormande bifall. Särskildt gripande verkan gjorde kärleksscenerna i första akten samt »Walkürenritt» och »Feuerzauber» i den tredje, hvilken också hade att bjuda på glänsande dekorativa effekter. Utförandet var utmärkt och artisterna gjorde stor lycka. Föreställningen stöddes på intet sätt af gatorna kring Operan företedde sin vanliga fysionomi. 125,000 frs har med operan inspelats på de första 6 föreställningarna, den högsta medelrecett som uppnåtts med teaterns vanliga pris.

— *St. Saëns »Phryne»* har i dagarne haft sin premiär på Opéra comique och framkallat stor entusiasm. Minst hälften af musiknumren begärdes och gafs da capo.

Wien. Verdis »Falstaff» uppfördes på pingstdagen å Hofteatern i Wien och hade stor framgång. Oaktadt det var pingstdagen, vädret var det härligaste man kunde tänka sig och inträdespriserna voro tredubbla, var teatern till sista plats fylld af en utvald publik och erbjöd en glänsande anblick.

J. G. MALMSJÖ,

Piano-Fabrik,

Göteborg,

etablerad 1843,

rekommenderar sina välkända tillverkningar af

FLYGLAR och PIANINOS,

prisbelönta med

Första priset

vid utställningarna i

STOCKHOLM	1851	WENERSBORG	1872
GÖTEBORG	1860	WIEN	1873
KARLSTAD	1862	RUGBY, ENGLAND	1873
LONDON	1862	UDDEVALLA	1874
MALMÖ	1865	PHILADELPHIA	1876
STOCKHOLM	1866	BORÅS	1880
PARIS	1867	MALMÖ	1881
GÖTEBORG	1871	ÖREBRO	1883
KÖPENHAMN	1872	KÖPENHAMN	1888

samt senast å Industriutställningen i Göteborg 1891 med

Guldmedalj

och Handtverks- och Industriföreningens

Hederspris.

OBS!

Den enda svenska pianofabrik, som vid täflan
alltid erhållit **högsta priset.**

OBS!

Talrika vitsord från framstående konstnärer föreligga.

Garanti lämnas i minst fem år för instrumentets hållbarhet och varaktighet

Säljas på **bekväma afbetalningsvilkor.** Gamla instrument tagas i utbyte.

Svensk Musiktidning,

Nordiskt Musikblad, 13 årg. 1893, utgifves efter samma plan som förut, med populärt, omvexlande innehåll, försedd med **porträtter och musikbilagor** (omkring 14 sidor, god och lätt utförbar piano- och sångmusik). Tidningen utkommer 2 gånger i månaden omkring den 1:sta och 15:de (utom juli—augusti). Pris 5 kronor pr år. Musikbilagan endast för helårsprenumeranter. Lösnummer 25 öre. Prenumeration sker å tidningens expedition, **Olofsgatan 1** (Hötorget 6) 1 tr. upp öfver gården (derifrån tidningen hemsändes), i musik- och bokhandeln samt å hufvudstadens större tidningskontor; för landsorten expedieras tidningen fortast genom **postprenumeration**.

Tidningens **annonspris** är mycket **billigt**: endast 10 öre petrad för inländsk annons. Rabatt vid förnyelse.

Obs! Nr 1—9 innehåller poträtter (med biografier) af *Is. Dannström, Dagmar Sterky, Mary Olson, Alfred Reisenauer, August Enna, Wendela Sörensen, Moriz Rosenthal, Adalbert v. Goldschmidt, R. Leoncavallo*. — Musikbilagan innehåller, för piano: *Emil Sjögren: Fantasiestycke, Tor Aulin: Monogram, Woldemar Sacks: Idyll, August Enna: ur »Hexan», 2:dra aktens början; för en röst med piano: Ivar Hallström: »Ich bin jung» («Jag är ung»).*

OBS! Tidningen lämpar sig för **hvarje musikaliskt hem**, der musikaliskt vetande värderas; en musiktidning, som innehåller biografier, instruktiva artiklar, samlade notiser om musikverldens tilldragelser etc, är särskildt af **vigt för ungdomens musikbildning** och erbjuder sådan säk-rare och noggrannare, än hvad andra tidningar kunna meddela, hvilka ej så regelbundet läsas och ej heller förvaras.

Musikvänner! Försummen därför icke att **prenume-rera å Svensk Musiktidning!**

Pianomagasin.

Flyglar, Pianinos, Taflar och Orglar från in- och utländska utmärkta Fabriker till de **billigaste** priser. För instrumen-tens bestånd ansvaras.

Äldre Pianos tagas i utbyte.

OBS. Ständigt lager af **Flyglar** från Blüthner och **Pianinos** från G. Schwech-tens berömda fabriker.

Gust. Petterson & Komp.

43 Regeringsgatan 43.

Flyglar, Taflar och Pianinos från **J. G. Malm sjö.**

Teater- och musikvänner!

Nästan i hvar tenda nr har vecko-tidningen **Hvad nytt från Stock-holm?** något pikant meddelande om teater och musik — biografier, karak-teristiker, notiser eller anekdoter. De begge uppseendeväckande artiklarne om Olle och Lasse Westerdahl t. ex., hvilka i fjolreproducerades i Musiktidningen, voro hemtade ur **Hvad nytt från Stock-holm?** Under året har der medde-lats en fortlöpande serie af praktfulla anekdoter om den originele gamle kon-trabasisten Schuster, som nyligen för alltid nedlagt sin stråke.

Teater- och musikvänner! Försummen därför icke att skaffa er **Hvad nytt från Stockholm?** Den finnes öf-verallt i hufvudstaden, i tidningskontor och hos kolportörer. Lösnummer 10 öre.

Skandinaviska Orgelfabrikens Kammarorglar,

hvarå de nyaste uppfinningar och förbättringar till-lämpas, äro af våra förnämsta orgelkännare så-väl i Stockholm som i landsorten **enhälligt** vitsor-dade för att vara de **bästa** i nor-den tillverkade. Prisbelönta i Kö-

penhamn 1888 (enda pris med medalj), i Norrköping 1889, i Helsingborg 1890 (första pris). Priskuranter sändas på be-gäran franko.

Skandinaviska Orgelfabriken.
Kontor och utställning i Stockholm:
Mästersamuelsgatan 24.

Eleganta Permar

till Svensk Musiktidning finnas till salu å **2 kronor** hos P. Herzog, Malm-skilnadsgatan 54.

Innehåll: Victor Massé (med porträtt). — Från Rossini till Mascagni (forts.). — Ett besök hos Verdi af M. H. — Musikaliska Sällskapets i Norrköping musiklif under musikåret 1892—93 af W. B-n. — En stund hos d'Andrade af Felix Lindberg. — Musikpressen. — Från scenen och konsertsalen. — Från in- och utlandet. — Annonser.